

Preparem-nos!

S'acosta el 14F, i doncs les eleccions al Parlament de Catalunya. Fa uns dies s'ha aprovat el document Preparem-nos! Pel Consell per la República. Ambdós esdeveniments són d'una gran transcendència, i hem de preparar-nos-hi.

Les primàries de JxCAT ens han donat una llista de candidats brutal, i tot i que encara no s'ha aprovat la llista definitiva, no tinc cap dubte que incorporaran també al President Puigdemont i espero que també a en Josep Costa, com a candidat a la presidència del Parlament, i a la Clara Ponsatí i el Toni Castellà entre d'altres. Conjuntament amb la Laura Borràs, el Joan Canadell, conformarem un equip potent. Precisament, en el moment de redactar aquestes línies, les enquestes ja ens situen ben a prop del primer partit, i tot sembla indicar que quan tinguem tot tancat i accelerem la campanya, l'embranchida serà tan brutal, que deixarem tothom enrere.

Cal una victòria absoluta, la necessitem com l'aire que respirem. Hem d'evitar la possibilitat d'un tripartit espanyolista. Com diu la Laura, cal un govern i un parlament nítidament independentistes. Únicament així podrem tirar endavant. Europa i el Món han de veure que anem a per totes i que s'ha acabat la comèdia amb Espanya.

L'altre dia, quan escoltava el President Puigdemont presentar el Preparem-nos! vaig sentir una forta emoció. Cal aplicar-lo fil per randa, i aconseguir desbancar Espanya en tots els fronts. També cal bastir una estructura digital republicana

que quedi al marge de la repressió espanyola. Com va passar amb els 17.000 atacs digitals espanyols que van fracassar contra l'Assemblea de Representants. No podran amb nosaltres.

Bastir un «estat al marge», tal i com en el seu moment va exigir en Joan Carretero, és el que estem fent amb el Consell per la República. Cal incrementar-ne el cens de membres individuals i d'entitats, i des de Reagrupament estem col·laborant a fer-ho, des dels seus inicis.

Que s'acosten moments èpics i cal obtenir-ne victòries contundents es demostra també amb el triomf en les eleccions al rectorat de la Universitat de Barcelona. Després de setmanes d'una campanya duríssima per part de sectors espanyolistes a favor del fins ara rector, que s'ha desentès totalment de la defensa de professors i estudiants propis represaliats per Espanya, finalment ha estat derrotat per un candidat amb el ferm suport de l'independentisme! Quina extraordinària notícia que demostra que la societat civil està cada cop més en línia amb ell.

Cal ara fixar-se en altres institucions civils que estan en mans espanyolistes, particularment el Col·legi d'Advocats de Barcelona, veritable catau catalanòfob, que hem de netejar el més aviat possible.

Des de Reagrupament fem una crida a la mobilització, a la victòria, a la unió independentista. Guanyem i fem de les institucions i del carrer les nostres avantguardes de la Catalunya Lliure!

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

El poble sahrauí, un altre poble sense estat... en lluita
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 2

Som mesells, els catalans?
per Teresa Casals

PÀGINA 3

Autonòmiques 2021
per Albert Aragonès

PÀGINA 4

L més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

El poble sahrauí, un altre poble sense estat... en lluita

El conflicte del Sàhara Occidental ja fa més de 45 anys que dura. Pels habitants dels camps de refugiats d'aquest desert estricte, amb les condicions rigoroses que pateixen, és un període que segur que se'ls fa etern, insofrible.

Aquests camps de refugiats es troben al desert d'Algèria, concretament a la província de Tindouf, on hi viuen més de 200.000 persones. Els sahrauís es van veure obligats a establir aquests camps des de l'ocupació marroquina del Sàhara Occidental l'any 1975. Moltes famílies de les que hi viuen, ja compten amb les terceres generacions.

L'Ajuntament de Vic, en el seu Ple municipal del 14 de desembre d'enguany, va aprovar per una unanimitat, una moció de suport al Poble Sahrauí. Durant els darrers anys, ja hem anat col·laborant amb associacions de cooperació que ajuden a aquest poble, en múltiples projectes que a la nostra comarca encapçala la ONG "Cooperació Osona Sàhara". Però davant l'escalada militar que s'ha produït recentment a aquella zona, el consistori no es podia quedar de braços plegats.

Aquesta moció tractava essencialment del respecte als drets humans de les persones, en concret als drets del Poble Sahrauí. Aquests drets s'han estat vulnerant reiteradament des de fa temps, des de quan el Regne d'Espanya va signar un pacte amb el regne del Marroc, i que aquest pacte, malgrat els requeriments i les resolucions de les Nacions Unides, no s'ha arribat a respectar en quasi cap moment.

Mireu, el què passa amb aquest poble sense Estat, és molt similar al què passa a la multitud de nacions sense estat d'aquest món, fins hi tot és molt similar amb la lluita que estem duent a terme el poble català. Aquest poble, en lluita constant des de fa temps i temps, arriba un

moment en que va anar relaxant les seves pròpies expectatives, perquè els pobladors s'acaben cansant o relaxant i prefereixen, o millor dit, necessiten acceptar un "benestar" ... entre cometes, moltes cometes, que ells creien haver aconseguit. En definitiva, necessiten una mica d'aire per respirar, una mica de pau per viure.

Però l'estat opressor, tots els estats opressors, no es cansen mai ... ni descansen mai, i on hi veuen una esclatxa, per petita que sigui, ells encara gaudeixen més en entaforar-la i esberlar-la per fer-la més i més grossa.

Darrerament, amb l'excusa de la Pandèmia van obligar a tancar les comunicacions als Camps de Refugiats Sahrauís. Aquests van deixar de rebre l'ajut humanitari del qual en depenen tota aquesta gent que viu al sever desert del Sàhara. Van tornar a passar gana, es van tancar les escoles, van emmalaltir perquè no els hi arribaven els medicaments i van patir un estricte estancament informatiu ja que se'ls va prohibir als periodistes d'informar del què estava passant. És a dir que la seva misèria encara va esdevenir més misèria.

El Guerguerat és la regió fronterera del Sàhara Occidental que està rebent més l'embat de l'exèrcit Marroquí en aquests moments. És un punt estratègic per les comunicacions viàries. El Sàhara Occidental és molt ric en recursos minerals. I el Regne del Marroc, aprofitant la feblesa de la situació, va obrir il·legalment una bretxa al mur que separa el Sàhara Occidental ocupat amb el territori protegit. Aquesta mesura unilateral contradeia tots els pactes establerts. I els representants de la República Àrab Sahrauí Democràtica i del Front Polisario, van queixar-se d'aquesta violació flagrant al Consell de Seguretat a les Nacions Unides. No va servir per res.

Al mateix temps, un grup de civils sahrauís van ocupar pacíficament la carretera que es va construir després d'obrir la bretxa al mur per a impedir-ne l'espoli de les seves riqueses minerals. I què va fer el Rei del Marroc? Hi va enviar el seu exèrcit per a ofegar violentament la "revolta".

Aquesta espurna, però, és la que pot encendre la propera revolta, és el possible punt d'inflexió que pot fer que canviïn els esdeveniments. El poble Sahrauí està tan i tan cansat d'anar obeint, que ara està disposat a morir per la seva terra. Tots plegats, militars i civils, volen anar al Guerguerat a lluitar per la seva terra i per això s'estan organitzant. Fins i tot, estan reconvertint les escoles que tenen tancades, en espais d'entrenament militar. El Poble Sahrauí ha entès perfectament que està predestinat a desaparèixer, ells mateixos ho diuen, i per tant, prefereixen morir intentant recuperar la seva terra. Estan totalment decidits a morir pels seus drets com a Poble. I aquesta és la gran novetat de la situació actual. I que quedi clar, els sahrauís són perfectament coneixedors de les poques opcions que tenen per a assolir la victòria.

I el Regne de d'Espanya, com el del Marroc, el que han fet és censurar tota la informació del què està passant a la zona. Per això us demano que tothom que pugui, informi d'aquesta vulneració flagrant dels drets humans als seus entorns. Aquesta serà la nostra força, la de la denúncia d'aquesta situació miserable, en la que una monarquia autoritària està trepitjant i escombrant una petita república democràtica emergent.

Josep Ramon Soldevila

Som mesells, els catalans?

Els catalans hem estat qualificats de maneres diverses: treballadors, emprenedors, garrepes, pactistes, tossuts, negociadors... I jo em pregunto, som mesells, els catalans? M'ho pregunto, avui precisament perquè tota una sèrie d'esdeveniments m'ha suggerit aquesta pregunta.

Acabarem l'any sense president a la màxima institució del país. La junta electoral central va decidir que s'havia de inhabilitar el president Torra perquè va penjar al balcó de la Generalitat una pancarta que demanava la llibertat dels presos polítics. Pecat mortal, d'aquells que mereixen cremar als inferns, suposant que n'hi hagin. El president, Molt Honorable president, que va dedicar tot el temps del seu mandat a treballar incansablement, que no va deixar un pam de Catalunya per visitar, que va vetllar per tots els ciutadans en un moment de pandèmia incontrolable...

Per què no van descansar els d'allà amb la complicitat de molts d'aquí fins que van aconseguir foragitar el president Torra de la presidència de la Generalitat?. Senzillament perquè el president Torra els incomodava. Mai no va abaixar el cap, sempre va defensar el que creia que era just i va governar d'acord amb allò que li havíem demanat la majoria de votants. Va haver de patir molt el president Torra. Per saber què ha passat realment aquests últims tres anys haurem d'esperar les seves memòries i llegir-les

amb molta atenció.

Hi va haver un moment que vaig tenir una sensació de vergonya infinita quan, el Parlament de Catalunya va decidir treure-li l'acta de diputat. I encara més trista va ser la poca resposta ciutadana. No entenc com un poble que vol ser lliure no va reaccionar davant de tanta humiliació. Hi va haver una conxorxa indigna per treure's de sobre, literalment de sobre, el president Torra. Des de Madrid deien clarament que amb el president Torra no volien asseure's a negociar. És molt fort això. El president Torra era el president de Catalunya i els polítics s'han d'asseure amb qui toca, amb qui els vots han decidit que governi una o altra institució. I, el que encara és més fort, és que alguns polítics d'aquí hi estiguessin d'acord... I, ves per on, encara no s'han assegut, al menys amb llum i taquígrafs, potser de sota mà...

I així estem. Sense president de la Generalitat, amb una pandèmia que no dóna treva, barallats els uns amb els altres i amb una situació de desgavell impròpia d'un país modern, sensat i que vol ser lliure. I unes eleccions a la cantonada. I en relació amb la pregunta. Som mesells el catalans?. És difícil qualificar globalment una comunitat, però a un poble que entoma el discurs que va pronunciar el rei successor del seu pare, que va ser imposat pel general Franco, amb la condició que «*todo quedés atado y bien atado*», que s'empassa la carta dels comandaments militars on demanaven que es liquidessin vint-i-sis milions d'espanyols i no aixeca la veu, quin adjectiu li escau?

Teresa Casals

Autonòmiques 2021

El proper 14 de febrer estan convocades les eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya. Les darreres enquestes donaven la victòria, com sempre a ER, tant les del CEO com les del CIS. Dic com sempre perquè en les darreres autonòmiques també els hi donaven la victòria i en les europees, i ja sabem que les primeres les van guanyar Ciudadanos i les segones el President Puigdemont.

Crec que en aquestes properes eleccions guanyarà clarament Junts, amb la Laura Borràs al capdavant. En MHP Carles Puigdemont ha manifestat el seu desig d'anar de número 1 per Barcelona, no per Girona, com seria lògic. És una molt bona estratègia. A Girona la Gemma Geis ha guanyat les primàries davant l'alcaldessa Marta Madrenas. Fan un bon tàndem i de ben segur que allà guanyarem les eleccions.

Així tota la pólvora que és tenir de cap de llista a en Carles Puigdemont la podem cremar a Barcelona, on que guanyi Junts és més complicat. Els partits espanyols, sobretot el PSC ara, no tant com Ciudadanos que continuarà perdent suports, trauran bons resultats.

A les darreres europees JuntsxCat va guanyar amb un 25,56% seguit per el PSC amb un 24,04%. Justet però suficient per fer veure que el President Puigdemont és la millor opció per guanyar a Barcelona, i guanyant a Barcelona, guanyem a Catalunya.

L'únic que em neguiteja és

que la victòria no sigui prou ample i que la suma de l'antic tripartit faci que aquest tingui majoria.

És vergonyós com darrerament tant Junqueras com l'Aragonès o la Laura Vilagrà desmenteixen aquest fet, que tots sabem que si tenen la oportunitat succeirà.

El que més m'il·lusiona és que la petjada de Reagrupament segueix silenciosa. M'explico. A la primera urna de les primàries de Junts molts no teníem gaire clar que guanyés la Laura Borràs. Hi havia por que l'antiga CDC que representa en Damià Calvet sortís escollit. Però la gran sorpresa, i esperança, és que en la segona urna el que guanyés fos en Joan Canadell.

Tots els reagrupats el coneixem dels centenars, si, centenars d'actes que vam fer per tot el territori amb el CCN. Juntament amb en Ramon Carner i en Jordi Millà,

entre altres, van voltar per tot Catalunya presentant els seus magnífics *power-points*. La victòria d'en Canadell, i d'una manera tan clara, demostra que els independentistes, que ara només tenen a Junts com a referència, s'han apropiat totalment de l'antiga CDC.

En Canadell demostra la convicció reagrupada de que el que cal és ser independents i després, ja ens posarem a endreçar el país. Sabent que el President Puigdemont, encara que guanyant, no podrà accedir al càrrec, i que la Laura Borràs la poden inhabilitar, tindriem un segon President de la Generalitat reagrupat..... Qui ens ho havia de dir. Per això cal que seguim existint i influint dins de les nostres possibilitats.

Albert Aragonès

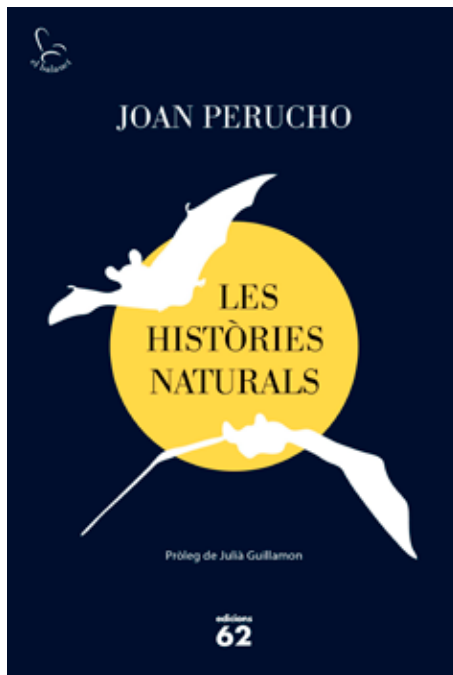

Les fantàstiques novel·les de Joan Perucho: la trilogia vuitcentista (IV). *Les històries naturals*

Joan Perucho. *Les històries naturals*. Pròleg de Julià Guillamon. Barcelona: Edicions 62, 2019

No podíem acabar l'any del centenari de Joan Perucho, sense retornar-hi i comentar *Les històries naturals*, sens dubte, el seu llibre més cèlebre i més llegit, i una de les millors novel·les catalanes del segle XX. Constitueix una excel·lent porta d'entrada a la literatura de l'autor perquè, de forma brillant, en compendia tots els trets característics: elements fantàstics, mescla de ficció i realitat, intertextualitat abundant, humor subtil, paròdia enginyosa, barreja de gèneres (novel·la històrica, novel·la d'aventures, etc.), hàbil ambientació en un marc històric determinat, diversitat de plans narratius, etc. És un llibre que, publicat el 1960, no ha envellit i encara ens interpel·la, com mostren obres actuals que en reprenen temes o li reten homenatge directe, com les de Raül Garrigasait (*Els estranys*), Jaume C. Pons Alorda (*Ciutat de mal*) o Albert Villaró (*La companyia nòrdica*) per esmentar-ne tres de recents que hem comentat aquí.

La novel·la narra les aventures que du a terme Antoni de Montpalau, naturalista il·lustrat, arran d'uns misteriosos assassinats que tenen lloc a Pratdip, al Baix Camp. La denúncia d'aquests crims arriba al marquès de la Gralla, que en una tertúlia aplega una colla de personatges, més o menys savis i il·lustrats, entre els quals hi ha el protagonista. Montpalau emprèn la recerca del causant de les malifetes, acompanyat per Amadeu, el seu lleial cotxer, i pel capità de vaixell Isidre Novau, parent seu, home d'acció, però "tocat" pel món fantàstic, ja que com a mariner havia pogut veure el mític peix Nicolau o *pesce cola*. Tots tres estan enquadrats al bàndol liberal. Més endavant el lector sabrà que les morts són ocasionades per un ésser sobrenatural, un dip, és a dir, un vampir, amb el teló de fons de

la primera guerra carlina, cosa que permet situar l'obra dins la trilogia vuitcentista, de la qual és la peça central, tant cronològicament com per importància.

La trama principal segueix les aventures del protagonista i els seus acompanyants, que tenen lloc per diversos indrets de la geografia dels Països Catalans: la primera part transcorre a Barcelona; en la segona, es relata el viatge de Barcelona a Pratdip; la tercera, des de Pratdip el grup s'adreça a Morella; la quarta, al compàs de la retirada de les tropes carlines, de Morella a Berga i fins a la batalla de la frontera francesa. Ara bé, també és molt important la geografia imaginària que Perucho inventa, amb indrets com el bosc del *fal-lus impudicus*, un bolet amb forma de membre sexual masculí de més de dos metres; el país de les puces, on hi ha una plaga de puces gegants; l'avenc del Difunt, amagatall del dip on viu una aranya monstruosa i un cuc, tots dos gegantins i sense ulls, on sona una música que converteix en pedra qui l'escolta, etc.

A més, hi ha una petita trama paral·lela a la principal, de la qual no es parla gaire en els comentaris sobre l'obra, que narra les divertides vicissituds de Felix von Lichnowsky, príncep alemany alineat amb els tradicionalistes, personatge històric autor d'unes memòries de guerra

molt interessants. L'aristòcrata prussià, per encàrrec de la Reial Junta de Berga, persegueix els protagonistes, però sempre fa tard i genera moments d'autèntica hilaritat. Lichnowsky travessa l'Ebre en direcció a Morella al mateix temps que el grup de Montpalau amb el gruix de l'exèrcit carlí el travessen en direcció contrària després d'haver abandonat Morella.

Durant el seu periple, els protagonistes entraran en contacte amb els combatents en conflicte i, en particular, amb el general Cabrera, cabdill dels carlins, el qual estava essent atacat pel perillós dip. Montpalau no dubtarà a ajudar Cabrera, amb qui establirà una exquisida relació d'entesa noble i cavalleresca, tot i trobar-se en bàndols enfrontats. Aquesta bona entesa de personatges en bàndols oposats ha fet dir a Julià Guillamon que l'autor hi representa la voluntat de reconciliació entre els contendents de la guerra de 1936-1939, un enfrontament que va traumatitzar l'autor.

El caràcter fantàstic de la novel·la és indiscutible, però el món oníric potser és menys present que a *Llibre de cavalleries*. Això no treu que el mateix protagonista, davant de certes situacions inexplicables, s'arribi a preguntar si es troba dins d'un somni. Novau l'advertirà de les limitacions de comprensió del món tan sols amb l'ús de la ciència: "—Hi ha coses que no podeu comprendre amb la vostra mentalitat. Perquè és evident que hi ha coses que escapen a la ciència. Ja us en convencereu." És veritat! Precisament, els que vivim l'any 2020 sabem que la ciència no pot preveure-ho ni comprendre-ho tot. Ningú no comptava que un agressiu virus s'emportaria milers de vides i capgiraria el nostre món. La pandèmia, però, ens regala la possibilitat que ens quedem a casa, agafem un llibre extraordinari com aquest i retrobem Onofre de Dip, cavaller de Jaume I, el qual, finalment, obtindrà la pau quan Montpalau posi fi a la seva amarga existència de segles com a No-Mort. En tancar el llibre el virus potser encara serà aquí, però el lector haurà esdevingut una persona més feliç.